

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžo/80/2015
Identifikačné číslo spisu:	1014200106
Dátum vydania rozhodnutia:	26.10.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Morava
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1014200106.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členiek senátu JUDr. JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a JUDr. Nory Halmovej, v právnej veci navrhovateľa: Okresná prokuratúra Bratislava I, so sídlom Kvetná 13, Bratislava, proti odporcovi: Mestská časť Bratislava - Staré Mesto, so sídlom Vajanského nábrežie 3, Bratislava, v konaní o nesúlade všeobecne záväzného nariadenia Mestskej časti Bratislava Staré Mesto č.: 2/2013 zo dňa 12. februára 2013 so zákonom, o odvolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č.k. 2S 13/14-76 zo dňa 3. decembra 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S 13/14-76 zo dňa 3. decembra 2014 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) v konaní podľa § 250zfa Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) vyslovil, že ustanovenia § 7, § 8 a § 9 Všeobecne záväzného nariadenia (ďalej len „VZN“) Mestskej časti Bratislava - Staré Mesto č. 2/2013 zo dňa 12. februára 2013 o pravidlách času predaja v obchode a času prevádzky služieb na území Mestskej časti Bratislava - Staré mesto nie sú v súlade s § 4 ods. 3 písm. i/ a § 6 ods. 1 zák.č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák.č. 369/1990 Zb.“ alebo „zákon o obecnom zriadení“). Vo zvyšnej časti, v ktorej sa navrhovateľ domáhal vyslovenia nesúlady § 6 a § 10 citovaného VZN so zákonom o obecnom zriadení, návrh ako nedôvodný zamietol.

Krajský súd sa stotožnil s názorom odporcu, že splnomocňujúce ustanovenia § 4 ods. 3 písm. i/ zák.č. 369/1990 Zb. nie možné vykladať tak, že obec môže nariadením určovať len čas predaja, resp. prevádzky, teda len vymedziť časové intervaly pre jednotlivé typy prevádzok. Podľa Krajského súdu, z uvedeného ustanovenia totiž výslovne vyplýva že oprávnením obce je určovať pravidlá času predaja v obchode a času prevádzky služieb. V rámci stanovenia týchto pravidiel podľa názoru krajského súdu nie je vylúčené uložiť podnikateľom oznamovacie povinnosti v súvislosti s evidenciou jednotlivých

prevádzok a ich prevádzkovou dobou. Poukázal na skutočnosť, že v zmysle čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy SR možno povinnosti ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd. Krajský súd je toho názoru, že navrhovateľom namietané oznamovacie povinnosti uložené ustanovením § 6 VZN, t.j. povinnosť ohlásiť mestskej časti prevádzkovú dobu prevádzkarne a prevádzkovú dobu exteriérového sedenia prevádzkarne v rámci všeobecnej prevádzkovej doby najmenej 5 dní pred otvorením prevádzkarne a ustanovením § 10 VZN, t.j. povinnosť ohlásiť mestskej časti trvalú zmenu prevádzkovej doby prevádzkarne, resp. viditeľne označiť na prevádzkarni dočasnú zmenu prevádzkovej doby v rámci ohlásenej prevádzkovej doby, boli určené na základe zákona, podľa § 4 ods. 3 písm. i/ zák. č. 369/1990 Zb., nijako nezasahujú do základných práv a slobôd dotknutých podnikateľov a najmä nevybočujú z rámca regulácie času predaja v obchode a času prevádzky služieb, ktorá je výlučnou samosprávnou kompetenciou obce (mestskej časti). Krajský súd sa preto nemohol stotožniť s názorom navrhovateľa, že ustanovenia § 6 a § 10 VZN sú v rozpore s ustanovením § 4 ods. 3 písm. i/ a § 6 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb.

Pokiaľ ide o navrhovateľom namietaný nesúlad s ustanovením § 7, 8 a 9 VZN so zákonom, krajský súd sa stotožnil s navrhovateľom, že platná právna úprava neumožňuje mestskej časti, aby rozhodovala individuálnym právnym aktom o osobitnej a taktiež o jednorazovej osobitnej prevádzkovej dobe, či jednorazovom čase predaja alebo prevádzky služieb u konkrétneho podnikateľa a to ani pri riešení ojedinelých výnimiek zo štandardného stavu. Poukázal, rovnako ako navrhovateľ, napr. na rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S 72/2010-72 zo dňa 28.03.2012, ktorý bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp.z. 5Svzn/2/2012 zo dňa 29.04.2013, kde išlo o nesúlad všeobecne záväzného nariadenia Mestskej časti Bratislava - Karlova Ves so zákonom, v ktorom krajský súd za podobných skutkových a právnych okolností konštatoval že: „... mal za to, že prokurátorom napadnuté články VZN týkajúce sa povolenia, predĺženia alebo skrátenia prevádzkovej doby starostom mestskej časti, nie sú v súlade s § 4 ods. 3 písm. d/, i/ a § 11 ods. 4 písm. g/ zákona č. 369/1990 Zb., pretože neobsahujú konečnú úpravu všeobecne záväzných pravidiel času predaja v obchode a času prevádzky služieb, ktoré by boli vopred jasné a záväzné pre každého, koho sa môžu týkať. Citované ustanovenia VZN naopak vytvárajú priestor pre starostu, na ktorého presúvajú rozhodovanie o individuálnom predĺžení alebo skrátení prevádzkovej doby vo forme individuálneho správneho aktu, k čomu nemá obec (mestská časť) ani jej starosta zákonné oprávnenie. Obec je v zmysle § 4 ods. 3 písm. d/ zákona č. 369/1990 Zb. oprávnená vydať len súhlas, záväzné stanovisko, stanovisko alebo vyjadrenie k podnikateľskej či inej činnosti, aj to len vtedy, ak tak ustanovuje osobitný predpis. K vydaniu individuálneho správneho aktu (v akejkoľvek forme) o predĺžení alebo skrátení prevádzkovej doby konkrétnej prevádzky zákon obec (mestskú časť) ani jej starostu nespĺnomocňuje. Ustanovenie § 4 ods. 3 písm. i/ uvedeného zákona predpokladá len určenie pravidiel času predaja v obchode a času prevádzky služieb všeobecným záväzným nariadením (teda pre bližšie určených adresátov), ktoré je v zmysle § 11 ods. 4 písm. g/ zákona č. 369/1990 Zb. oprávnené vydať iba obecné (miestne) zastupiteľstvo ...“.

So zreteľom na uvedené, je podľa názoru krajského súdu potrebné dať za pravdu navrhovateľovi, že právny poriadok umožňuje obci (mestskej časti) vrámci originálnej samosprávnej kompetencie upraviť pravidlá času prevádzky služieb, avšak len vo forme všeobecne záväzného nariadenia prijatého obecným (miestnym) zastupiteľstvom, a to takým spôsobom, že určí všeobecné pravidlá adresované neurčitému počtu subjektov bez toho, aby zakladalo orgánom obce (mestskej časti) právomoc rozhodovať v danej súvislosti o konkrétnych právach a povinnostiach fyzických alebo právnických osôb formou individuálneho právneho aktu. Konštatoval, že v podobnom duchu judikoval Najvyšší súd SR aj v iných podobných prípadoch a preto možno konštatovať, že ide o ustálenú súdnu prax vo vzťahu k posudzovaniu súladu všeobecne záväzných nariadení obcí (mestských častí) so zákonom, pokiaľ ide o vytvorenie právomoci orgánom obce (mestskej časti) rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb o otázkach, o ktorých patrí rozhodovať len zastupiteľstvu vo forme všeobecne záväzného nariadenia.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 tak, že nepriznal žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania, nakoľko navrhovateľovi v konaní žiadne trovy nevznikli a odporcovi zásadne neprináleží právo na náhradu trov v konaní o preskúmaní súladu jeho všeobecne záväzného nariadenia so zákonom.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal odporca v zákonnej lehote odvolanie. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a návrh prokurátora zamietol. V dôvodoch odvolania namietal, že krajský súd v napadnutom rozsudku vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 205 ods. 2 písm. f/ OSP. Poukázal na to, že vzhľadom na skutočnosť, že v znení ustanovenia § 4 ods. 3 písm. h/ zákona o obecnom zriadení platného do 31.12.2001 sa uvádza čas predaja a v platnom znení pravidiel času predaja, je úmysel zákonodarcu vo veci vymedzenia obsahovej stránky všeobecne záväzného nariadenia zrejmy a nemožno ho vykladať reštriktívne tak, že obec môže nariadením určovať len čas predaja a nie pravidlá času predaja. Dodal, že pod pravidlá času predaja možno nepochybne subsumovať aj inštitúty osobitnej prevádzkovej doby, ktoré zavádza VZN č. 2/2013. Odporca zotrval na svojom stanovisku, a teda, že uplatňovanie právomoci individuálne rozhodovať o osobitnej prevádzkovej dobe vychádza z normatívneho upravenia pravidiel času predaja v obchode a času prevádzky služieb vo VZN 2/2013, ku ktorému mestská časť pristúpila pri aplikácii splnomocňovacieho ustanovenia podľa § 4 ods. 3 písm. i/ zákona o obecnom zriadení.

Poukázal na to, že právomoc upraviť pravidlá času predaja všeobecne záväzným nariadením v zmysle zákonnej úpravy (najmä s ohľadom na výkladové pravidlo podľa § 4 ods. 4 zákona o obecnom zriadení) jednoznačne patrí do samosprávnej pôsobnosti obce. Zdôraznil, že ide o právomoc, ktorá sa dotýka územných samosprávnych celkov (miestnych záujmov obyvateľstva) a je uskutočňovaná na zodpovednosť obce. Uviedol, že podmienku zodpovednosti za uskutočňovanie samosprávnej funkcie možno nepochybne vnímať v širších súvislostiach. V zmysle uvedeného poukázal na dôvodovú správu k zákonu č. 453/2001 Z.z., v ktorom sa v § 4 uvádza: „Znenie ustanovenia konkretizuje široký pojem utvárania podmienok na fungovanie obchodu a služieb obyvateľstvu a dopĺňa sa o výkon dozoru na úseku ochrany spotrebiteľa podľa osobitného predpisu.“ Zdôraznil, že rozsah zodpovednosti obce za činnosti uskutočňované v jej územnom obvode je nutné vnímať z hľadiska zabezpečovania jednotlivých potrieb obyvateľov a z hľadiska vzájomných súvislostí pri zabezpečovaní týchto jednotlivých potrieb. Odporca sa domnieva, že vzhľadom na platnú právnu úpravu osobitného splnomocnenia obecnej normotvorby podľa § 4 ods. 3 písm. i/ zákona o obecnom zriadení, aj ústavným súdom a navrhovateľom uvádzanú zodpovednosť obce za plnenie samosprávnych funkcií, je zavádzanie inštitútov ako je osobitná prevádzková doba všeobecne záväzným nariadením v súlade s právnymi predpismi vyššej právnej sily, a v uvedenom prípade konkrétne s § 4 ods. 3 písm. n/ a § 6 ods. 1 zákona o obecnom zriadení. Výslovil názor, že je potrebné dôsledne rozlišovať medzi ukladaním povinností a úpravou medzi základných práv. Vzhľadom na uvedené mala za to, že všeobecne záväzné nariadenie mestskej časti Bratislava - Staré mesto č. 2/2013 o pravidlách času predaja v obchode a času prevádzky služieb na území mestskej časti Bratislava - Staré mesto je v súlade s § 4 ods. 3 písm. i) a § 6 ods. 1 zákona o obecnom zriadení.

Navrhovateľ vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 5. marca 2015 na odvolanie odporcu uviedol, že zotrúva naďalej na tom, že ustanovenia § 7, § 8 a § 9 VZN Mestskej časti Bratislava - Staré mesto č. 2/2013 zo dňa 12.02.2013 o pravidlách času predaja v obchode a času prevádzky služieb na území Mestskej časti Bratislava - Staré Mesto nie sú v súlade s § 4 ods. 3 písm. i/ a § 6 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov. Navrhovateľ má za to, že miestne zastupiteľstvo Mestskej časti Bratislava - Staré Mesto si v § 7, § 8 a § 9 VZN prisvojilo právomoc, ktorá mu zo zákona nevyplyva, a to konkrétne v § 7 právomoc na základe žiadosti podnikateľa určiť osobitnú prevádzkovú dobu prevádzkarne nad rámec všeobecnej prevádzkovej doby, v § 8 právomoc na základe žiadosti podnikateľa určiť osobitnú prevádzkovú dobu pre exteriérové sedenie nad rámec všeobecnej prevádzkovej doby a v § 9 právomoc na základe písomného ohlásenia podnikateľa určiť jednorazovú osobitnú prevádzkovú dobu prevádzkarne pri organizovaní neverejnej spoločenskej akcie pre uzavretú spoločnosť, pričom VZN zakotvilo s tým súvisiace povinnosti podnikateľa. Uviedol, že platná právna úprava však neumožňuje mestskej časti, aby rozhodovala individuálnym právnym aktom o osobitnej a taktiež jednorazovej osobitnej prevádzkovej dobe. Súčasná právna úprava neumožňuje mestskej časti, aby rozhodovala o konkrétnom - osobitnom, prípadne jednorazovom čase predaja alebo prevádzky služieb u konkrétného podnikateľa, a to ani pri riešení ojedinelých výnimiek zo štandardného stavu. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, č.k. 2S 72/10-72 zo dňa

28.03.2012 v obdobnej veci. Na základe vyššie uvedených skutočností navrhol preto napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 veta prvá OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolaniu odporcu nemožno priznať úspech.

Podľa § 7 ods. 2 OSP v občianskom súdnom konaní súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci a rozhodujú o súlade všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy vo veciach územnej samosprávy so zákonom a pri plnení úloh štátnej správy aj s nariadením vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Podľa § 250zfa ods. 1 OSP ak obec alebo vyšší územný celok nezruší alebo nezmení na základe protestu prokurátora svoje všeobecne záväzné nariadenie, môže prokurátor vo veciach územnej samosprávy podať na súd návrh na vyslovenie nesúlady všeobecne záväzného nariadenia so zákonom. Vo veciach pri plnení úloh štátnej správy môže prokurátor podať na súd návrh na vyslovenie nesúlady všeobecne záväzného nariadenia aj s nariadením vlády a všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy.

Ustanovenie § 250zfa OSP vychádza z čl. 125 ods. 1 písm. c/ a d/ Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“), zo znenia ktorého je zjavné, že Ústava Slovenskej republiky pripúšťa možnosť, aby o súlade všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy so zákonmi vo veciach územnej samosprávy (čl. 68 ústavy) a so zákonmi, s nariadeniami vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy vo veciach prenesenej štátnej správy (čl. 71 ods. 2 ústavy) mohol rozhodovať okrem ústavného súdu aj iný, t.j. všeobecný súd.

V zmysle citovaných zákonných ustanovení ako aj v zmysle článkov 68 a 71 ods. 1 ústavy, všeobecne záväzné nariadenie obce alebo vyššieho územného celku je normatívny právny akt prijímaný orgánom obce alebo vyššieho územného celku, ktorým sú riešené zásadné otázky týkajúce sa obce alebo vyššieho územného celku ako celku, alebo osobitne jej obyvateľov alebo upravujúce právne vzťahy vznikajúce a realizujúce sa na jej území, a to tak na úseku prenesenej štátnej správy ako i územnej samosprávy. Všeobecne záväzné nariadenie vydáva územná samospráva na plnenie úloh samosprávy obce, mesta či vyššieho územného celku alebo ak to ustanovuje zákon; takéto všeobecne záväzné nariadenie nesmie odporovať ústave ani zákonom. Vo veciach, v ktorých obec, mesto či vyšší územný celok plnia úlohy štátnej správy, môžu vydať nariadenie len na základe splnomocnenia zákona a v jeho medziach; takéto nariadenie nesmie odporovať ani inému všeobecne záväznému právnemu predpisu.

Z podkladov spisu v posudzovanej veci je zjavné, že miestne zastupiteľstvo Mestskej časti Bratislava - Staré mesto schválilo dňa 12.02.2013 Všeobecné záväzné nariadenie č. 2/2013 - Pravidlá času predaja v obchode a času prevádzky služieb na území mestskej časti Bratislava - Staré mesto, ktoré nadobudlo účinnosť dňa 01.03.2013. Uvedené VZN obsahuje v § 7 ods. 1 ustanovenie, v zmysle ktorého mestská časť môže na základe žiadosti podnikateľa určiť osobitnú prevádzkovú dobu prevádzkarne nad rámec všeobecnej prevádzkovej doby uvedenej v § 3 až 5 tohto nariadenia. Podľa § 8 ods. 1 VZN, mestská časť môže na základe žiadosti podnikateľa určiť osobitnú prevádzkovú dobu pre exteriérové sedenie nad rámec všeobecnej prevádzkovej doby (§ 3 ods. 3) bez hudobnej produkcie nasledovne: pondelok až štvrtok a nedeľa od 08:00 hod. do 24:00 hod., piatok a sobota od 08:00 hod. do 01:00 hod. nasledujúceho dňa. Podľa ods. 2, podnikateľ môže prevádzkovať exteriérové sedenie nad rozsah

všeobecnej prevádzkovej doby podľa § 3 ods. 3 nariadenia len na základe a v medziach určenej osobitnej prevádzkovej doby pre exteriérové sedenie. Podľa § 9 ods. 1 VZN, mestská časť môže na základe písomného ohlásenia podnikateľa určiť jednorazovú osobitnú prevádzkovú dobu prevádzkarne pri organizovaní verejnej spoločenskej akcie pre uzavretú spoločnosť; podľa ods. 2, podnikateľ môže uskutočňovať verejnú spoločenskú akciu pre uzavretú spoločnosť len na základe určenia jednorazovej osobitnej prevádzkovej doby prevádzkarne. Proti všeobecne záväznému nariadeniu Mestskej časti Bratislava - Staré mesto č. 2/2013 zo 12. februára 2013 o pravidlách času predaja v obchode a času prevádzky služieb na území Mestskej časti Bratislava - Staré mesto podal prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava I dňa 3. mája 2013 protest, ktorý bol prerokovaný na zasadnutí miestneho zastupiteľstva mestskej časti dňa 25.6.2013 a bolo prijaté uznesenie č. 93/2013, ktorým miestne zastupiteľstvo odporcu podanému protestu prokurátora nevyhovelo.

Podľa § 4 ods. 3 písm. i/ zákona č. 369/1990 Zb., obec pri výkone samosprávy najmä plní úlohy na úseku ochrany spotrebiteľa a utvára podmienky na zásobovanie obce: určuje nariadením pravidlá času predaja v obchode, času prevádzky služieb a spravuje trhoviská.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb., obec môže vo veciach územnej samosprávy vydávať nariadenia: nariadenie nesmie byť v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, zákonmi, medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) zhodne so svojím názorom vysloveným už v rozsudku sp.zn. 8Svzn/1/2010 z 01. júla 2010, opätovne zdôrazňuje, že právomoc, ktorá obci (mestu - jeho časti) zo zákona nevyplyva, a to právomoc starostu stanovovať prevádzkový čas individuálne, nie je možné vo VZN zakotviť, ako sa mylne domnieva odporca. Platná právna úprava nateraz neumožňuje mestu ani jeho časti, aby rozhodovalo individuálnym právnym aktom o konkrétnom čase predaja či prevádzky služieb u konkrétného podnikateľa.

Najvyšší súd po oboznámení sa s predloženým kompletným spisovým materiálom krajského súdu, vrátane administratívneho spisu odporcu zistil, že dôvody uvádzané odporcom v jeho odvolaní nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Krajský súd vyvodil správne skutkové aj právne závery, s ktorými sa odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP v celom rozsahu stotožnil. Odporca v odvolaní okrem citovania zákonných ustanovení a zotrvaní na obsahu napadnutého VZN neuviedol žiadne právne relevantné skutočnosti ani nepredložil nijaké relevantné dôkazy, ktoré by závery krajského súdu spochybnili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z dôvodov uvedených vyššie rozsudok Krajského súdu v Bratislave v napadnutej časti podľa 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

V časti zamietnutia návrhu rozsudok krajského súdu odvolaním napadnutý nebol, a preto v tejto časti zostáva nedotknutý.

Odporca v ďalšom konaní viazaný právnym názorom súdu (§ 250j ods. 7 a § 250ja ods. 4 OSP), musí všeobecne záväzné nariadenie dať do súladu so zákonom.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a podľa § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP úspešnému navrhovateľovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mu v tomto konaní žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.